

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 25, 2024

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1151](#) 10-09-2024

Heeft het hof de kosten juist berekend?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1118](#) 10-09-2024

Heeft het hof de bewezenverklaring van het medeplegen van voorbereiding van moord ontoereikend gemotiveerd?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1117](#) 10-09-2024

Volgt het bewezen verklaarde medeplegen van voorbereiding moord uit de bewezenverklaring?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1152](#) 10-09-2024

Kon het hof oordelen dat in de bewijsvoering genoemde 'NN4' de verdachte is?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1153](#) 10-09-2024

Is 's hofs oordeel dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst uit een lening niet een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1154](#) 10-09-2024

Had de rechtbank het klaagschrift moeten opvatten als een klaagschrift ex artikel 552ab (oud) Sv?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1116](#) 10-09-2024

Vindt de verklaring van het slachtoffer voldoende steun in ander bewijsmateriaal en kon het hof de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van de immateriële schade gedeeltelijk afwijzen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1146](#) 10-09-2024

Moest het hof bij het onherroepelijke arrest de vorderingen van de benadeelde partij in mindering brengen op het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel, ook als niet is gebleken dat deze vorderingen zijn voldaan?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1147](#) 10-09-2024

Kon het hof oordelen dat de verdachte zich niet zal ophouden 'rond' de woning van de aangeefster?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1148](#) 10-09-2024

Is er sprake van aantasting in de persoon 'op andere wijze' als bedoeld in artikel 6:106 sub b BW?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1149](#) 10-09-2024

Vindt de verklaring van het adoptiezusje voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2024:1150](#) 10-09-2024

Heeft het hof de kosten juist berekend?

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de kosten juist berekend?

Heeft het hof de kosten juist berekend?

Het cassatiemiddel richt zich tegen de schatting van het wederrechtelijk verkregen voordeel. Het klaagt onder meer over de berekening door het hof van de door de betrokkene gemaakte kosten.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 11 waarin verwezen wordt naar de conclusie van de advocaat-generaal in de samenhangende strafzaak tegen de betrokkene met nummer 22/01648 onder 15, 17 en 18.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1150

Zaaknummer: 22/01640

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijper

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 6 EVRM

RECHTSPRAAK

Moest het hof bij het onherroepelijke arrest de vorderingen van de benadeelde partij in mindering brengen op het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel, ook als niet is gebleken dat deze vorderingen zijn voldaan?

Moest het hof bij het onherroepelijke arrest de vorderingen van de benadeelde partij in mindering brengen op het geschatte wederrechtelijk verkregen voordeel, ook als niet is gebleken dat deze vorderingen zijn voldaan?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof ten onrechte de bij onherroepelijk arrest toegekende vorderingen van de benadeelde partij niet in mindering heeft gebracht op de omvang van het bedrag waarop het wederrechtelijk verkregen voordeel is geschat.

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 7 tot en met 10.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1146

Zaaknummer: 22/01410

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en A.E.M. Röttgering

Advocaten: R.J. Baumgardt en M.J. van Berlo

Wetsartikelen: 1 Sr en 36e Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat de verdachte zich niet zal ophouden ‘rond’ de woning van de aangeefster?

Kon het hof oordelen dat de verdachte zich niet zal ophouden ‘rond’ de woning van de aangeefster?

Het cassatiemiddel klaagt over de oplegging van een vrijheidsbeperkende maatregel (gebiedsverbod) als bedoeld in artikel 38v Sr, voor zover deze inhoudt dat de verdachte zich niet zal ophouden ‘rond’ de woning van [slachtoffer] gelegen aan de [a-straat 1] te [plaats].

Het hof heeft zijn beslissing gegrond op onder meer artikel 38v Sr. Een vrijheidsbeperkende maatregel als bedoeld in die bepaling kan inhouden dat de verdachte wordt bevolen zich niet op te houden in een bepaald gebied.

De door het hof opgelegde vrijheidsbeperkende maatregel is in strijd met artikel 38v lid 2 aanhef en onder a Sr voor zover deze inhoudt dat de verdachte zich niet zal ophouden ‘rond de woning’ van [slachtoffer], welke woning is gelegen aan de [a-straat 1] te [plaats], omdat in zoverre niet een voldoende precieze omschrijving van het gebied waarbinnen de verdachte zich niet mag bevinden is geformuleerd (vgl. HR 12 maart 2019, ECLI:NL:HR:2019:338, r.o. 2.6.2).

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en de vrijheidsbeperkende maatregel vernietigen voor zover deze inhoudt dat de verdachte zich niet zal ophouden ‘rond de woning’ van [slachtoffer] aan de [a-straat 1] te [plaats], zodat resteert het bevel dat de verdachte zich niet zal ophouden in de straat waarin de woning van [slachtoffer] staat, zijnde de [a-straat] te [plaats].

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1147

Zaaknummer: 22/01521

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: E.E.W.J. Maessen

Wetsartikelen: 38v Sr

RECHTSPRAAK

Vindt de verklaring van het adoptiezusje voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Vindt de verklaring van het adoptiezusje voldoende steun in ander bewijsmateriaal?

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring van het onder 1 en 2 primair ten laste gelegde uitsluitend heeft doen steunen op de verklaring van één getuige.

Het cassatiemiddel faalt. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1149

Zaaknummer: 23/01601

Rechters: V. van den Brink, Y. Buruma en T.B. Trotman

Advocaten: P. Bonthuis

Wetsartikelen: 342 Sv

RECHTSPRAAK

Vindt de verklaring van het slachtoffer voldoende steun in ander bewijsmateriaal en kon het hof de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van de immateriële schade gedeeltelijk afwijzen?

Vindt de verklaring van het slachtoffer voldoende steun in ander bewijsmateriaal en kon het hof de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van de immateriële schade gedeeltelijk afwijzen?

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de verdachte is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt dat het hof in strijd met artikel 342 lid 2 Sv de bewezenverklaring uitsluitend heeft doen steunen op de verklaringen van één getuige.

Het hof heeft gemotiveerd uiteengezet waarom de verklaringen van het slachtoffer ([slachtoffer]) voldoende steun vinden in de verklaringen van de aangeefster (de moeder van [slachtoffer]) en in de manier waarop [slachtoffer] aan haar moeder en tante heeft verteld over de ten laste gelegde handelingen. Het hof heeft daarbij in het bijzonder acht geslagen op de verklaringen van [slachtoffer] voor zover deze inhouden dat de verdachte olie op zijn geslachtsdeel deed en 'zijn piemel tussen mijn billen' deed. Het hof heeft overwogen dat deze 'specifieke handelwijze' steun vindt in de verklaring van de aangeefster, die uit zichzelf en naar aanleiding van een open vraag van de politie heeft verklaard dat de verdachte – haar ex-vriend – het fijn vond om olie op zijn geslachtsdeel te doen en dan zijn geslachtsdeel tussen de billen of tegen de vagina van de aangeefster te doen. Het hof heeft verder in zijn overwegingen betrokken de door de zwager van de aangeefster waargenomen manier – te weten: door te fluisteren – waarop [slachtoffer] in de auto vertelde dat ze 'een geheimpje' moest vertellen en vervolgens zei: '[verdachte] heeft met zijn voorbillen mijn billen gemasseerd'. Daarover heeft het hof vastgesteld dat deze waarneming past bij de verklaring van [slachtoffer] voor zover die inhoudt dat zij het eigenlijk niet mocht doorvertellen van de verdachte, omdat hij anders heel erg boos zou worden. Ook heeft het hof acht geslagen op de waarneming door de aangeefster (een paar dagen na dat gesprek in de auto) van de reactie van

[slachtoffer] die bestond in een verstijving en het bij elkaar houden van de benen toen de aangeefster crème bij [slachtoffer] wilde opdoen omdat ze last had van rode/schrale schaamlippen. In verband met dit laatste heeft het hof vastgesteld dat, toen de aangeefster zei dat [slachtoffer] zelf de crème mocht opdoen, [slachtoffer] dat deed en vertelde dat de verdachte 'olie op zijn voorbillen deed en dan ook zijn voorbillen op haar voorbillen deed'.

Anders dan in het cassatiemiddel wordt betoogd, is dus voldaan aan het bewijsminimum van artikel 342 lid 2 Sv. Daarbij neemt de Hoge Raad mede in aanmerking dat de verklaringen van de aangeefster onder meer betrekking hebben op een specifieke handelwijze van de verdachte bij seksuele handelingen en daarmee steun geven aan de verklaring van [slachtoffer].

Het cassatiemiddel faalt.

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de benadeelde partij is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over de gedeeltelijke afwijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer] voor zover deze betrekking heeft op immateriële schade.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

'2.8.3 In het geval de verdachte de vordering van de benadeelde partij niet (gemotiveerd) betwist, zal de rechter uitgaan van de juistheid van de daaraan ten grondslag gelegde feiten (vgl. art. 149 Rv) en zal de vordering in de regel worden toegewezen, tenzij de vordering onrechtmatig of ongegrond voorkomt of zich het hiervoor onder 2.1 bedoelde geval voordoet waarin de rechter door de beperkingen van het strafproces niet verzekerd acht dat beide partijen in voldoende mate in de gelegenheid zijn geweest hun stellingen en onderbouwingen met betrekking tot de toewijsbaarheid genoegzaam naar voren te brengen. In laatstgenoemd geval ligt het in de rede dat de benadeelde partij niet-ontvankelijk is en zij haar vordering bij de burgerlijke rechter kan aanbrenge. Slechts in gevallen waarin de niet-toewijsbaarheid niet volgt uit de beperkingen van het strafproces, de benadeelde partij genoegzaam in de gelegenheid is geweest haar vordering te onderbouwen en de ongegrondheid van die vordering in voldoende mate is komen vast te staan, kan de rechter ervoor kiezen de vordering af te wijzen.

2.8.4 Het staat de rechter vrij in zijn oordeel over een vordering van de benadeelde partij gedeeltelijk een inhoudelijke beslissing te nemen in de vorm van een toe- of afwijzing, en de vordering voor het resterende deel niet-ontvankelijk te verklaren. Een dergelijke splitsing van de vordering maakt het voor de strafrechter mogelijk te beslissen over dat deel van de

vordering waarvan de behandeling niet een onevenredige belasting van het strafgeding oplevert, terwijl de benadeelde partij het resterende deel van haar vordering aan de burgerlijke rechter kan voorleggen. Het voorgaande betekent echter niet dat de strafrechter op grond van zijn voorlopig oordeel een gevorderd (schade)bedrag geheel of gedeeltelijk kan toewijzen bij wege van voorschot, in afwachting van een definitief oordeel van de civiele rechter.’

Het hof heeft de vordering van de benadeelde partij tot vergoeding van immateriële schade van € 15.000 toegewezen tot een bedrag van € 5.000 en de vordering voor het overige afgewezen. Die afwijzing is in het licht van wat hierboven is vooropgesteld en van wat de benadeelde partij heeft aangevoerd, niet toereikend gemotiveerd. Uit de overwegingen van het hof kan immers niet volgen dat de ongegrondheid van de vordering van de benadeelde partij – waarvan uit de onderbouwing blijkt dat zij mede afhankelijk kan zijn van toekomstige ontwikkelingen – tot een bedrag van € 10.000 in voldoende mate is komen vast te staan. Het cassatiemiddel slaagt in zoverre. De Hoge Raad zal de zaak zelf afdoen en de benadeelde partij ten aanzien van het afgewezen deel van de vordering tot vergoeding van de immateriële schade niet-ontvankelijk verklaren.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1116

Zaaknummer: 23/01905

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: M.T. de Vaal en T. Farber

Wetsartikelen: 342 Sv en 51f Sv

RECHTSPRAAK

Is er sprake van aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 sub b BW?

Is er sprake van aantasting in de persoon ‘op andere wijze’ als bedoeld in artikel 6:106 sub b BW?

Het cassatiemiddel klaagt over de toewijzing door het hof van de vordering tot vergoeding van immateriële schade van de benadeelde partij [slachtoffer 1] en over de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

In zijn arrest van 28 mei 2019, ECLI:NL:HR:2019:793 heeft de Hoge Raad onder meer overwogen:

‘2.4.5 Van (...) aantasting in de persoon “op andere wijze” is in ieder geval sprake indien de benadeelde partij geestelijk letsel heeft opgelopen. Degene die zich hierop beroept, zal voldoende concrete gegevens moeten aanvoeren waaruit kan volgen dat in verband met de omstandigheden van het geval psychische schade is ontstaan. Daartoe is vereist dat naar objectieve maatstaven het bestaan van geestelijk letsel kan worden vastgesteld. Ook als het bestaan van geestelijk letsel in voornoemde zin niet kan worden aangenomen, is niet uitgesloten dat de aard en de ernst van de normschending en van de gevolgen daarvan voor de benadeelde, meebrengen dat van de in artikel 6:106, aanhef en onder b, BW bedoelde aantasting in zijn persoon “op andere wijze” sprake is. In zo een geval zal degene die zich hierop beroept de aantasting in zijn persoon met concrete gegevens moeten onderbouwen. Dat is slechts anders indien de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband relevante nadelige gevolgen daarvan voor de benadeelde zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Van een aantasting in de persoon “op andere wijze” als bedoeld in artikel 6:106, aanhef en onder b, BW is niet reeds sprake bij de enkele schending van een fundamenteel recht.’

Het hof heeft geoordeeld dat de aard en de ernst van de normschending meebrengen dat de in dit verband door de benadeelde partij ondervonden nadelige gevolgen zo voor de hand liggen, dat een aantasting in de persoon kan worden aangenomen. Dat oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, mede in aanmerking genomen de door het hof vastgestelde toedracht van het

bewezen verklaarde, die erop neerkomt dat de benadeelde partij zich niet in de huiskamer bevond op het moment dat de verdachte inreed op de pui daarvan. Daarnaast volstaat als onderbouwing van een aantasting in de persoon 'op andere wijze' niet dat de benadeelde partij te kennen heeft gegeven dat hij, kort gezegd, erg geschrokken en angstig is sinds het incident en veel spanning voelt.

Het cassatiemiddel slaagt. Dit brengt mee dat het cassatiemiddel ook slaagt voor zover dat opkomt tegen de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1148

Zaaknummer: 22/02313

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en C.N. Dalebout

Advocaten: P. van de Kerkhof

Wetsartikelen: 6:106 BW

RECHTSPRAAK

Is 's hofs oordeel dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst uit een lening niet een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

Is 's hofs oordeel dat de verklaring van de verdachte over de legale herkomst uit een lening niet een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is, begrijpelijk?

Het cassatiemiddel komt op tegen het onder 3 bewezen verklaarde gewoontewitwassen van geldbedragen tot een totaal van € 69.454,15.

Ten laste van de verdachte is onder 3 bewezen verklaard dat:

'hij op tijdstippen in de periode van 1 februari 2012 tot en met 31 oktober 2018 te Den Haag en/of in Marokko, geldbedragen tot een totaal van 69.454,15 euro, voorhanden heeft gehad en/of heeft overgedragen en/of heeft omgezet en/of daarvan gebruik heeft gemaakt, terwijl hij wist dat deze voorwerpen geheel en/of gedeeltelijk – onmiddellijk en/of middellijk – afkomstig waren uit enig misdrijf, en zulks terwijl verdachte van het plegen van dit misdrijf een gewoonte heeft gemaakt.'

Dat een voorwerp 'afkomstig is uit enig misdrijf' (als bedoeld in artikel 420bis e.v. Sr), kan, als op grond van de beschikbare bewijsmiddelen geen rechtstreeks verband valt te leggen met een bepaald misdrijf, niettemin bewezen worden geacht als het op grond van de vastgestelde feiten en omstandigheden niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is. Het is aan het openbaar ministerie bewijs aan te dragen van dergelijke feiten en omstandigheden.

Als de door het openbaar ministerie aangedragen feiten en omstandigheden een vermoeden rechtvaardigen dat het niet anders kan zijn dan dat het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is, mag van de verdachte worden verlangd dat hij een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring geeft dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is. De

omstandigheid dat deze verklaring van de verdachte mag worden verlangd, houdt niet in dat het aan de verdachte is om aannemelijk te maken dat het voorwerp niet van misdrijf afkomstig is.

Als de verdachte zo'n verklaring geeft, ligt het op de weg van het openbaar ministerie nader onderzoek te doen naar die verklaring. De rechter zal dan mede op basis van de resultaten van dat onderzoek moeten beoordelen of ondanks de verklaring van de verdachte het witwassen bewezen kan worden op de grond dat (het niet anders kan zijn dan dat) het voorwerp uit enig misdrijf afkomstig is.

Als zo'n verklaring uitblijft, mag de rechter die omstandigheid betrekken in zijn overwegingen over het bewijs. (Vgl. HR 18 december 2018, ECLI:NL:HR:2018:2352.)

De verdediging heeft op de terechtzitting in hoger beroep aangevoerd dat de verdachte een lening van € 25.000 bij Defam B.V. is aangegaan, welk bedrag hij 'in de loop van de ten laste gelegde periode' heeft verkregen, en dat dit bedrag de legale herkomst vormt van een gedeelte van de ten laste gelegde geldbedragen. Daarbij heeft de verdediging ter onderbouwing gewezen op de incassobrief.

Het hof heeft geoordeeld dat met de door de verdachte overgelegde brief en de daarbij gegeven toelichting niet een concrete, verifieerbare en niet op voorhand hoogst onwaarschijnlijke verklaring is gegeven voor de legale herkomst van een gedeelte van de in de bewezenverklaring genoemde geldbedragen. Dit oordeel is niet zonder meer begrijpelijk, nu de verdachte mede met de verwijzing naar de in eerste aanleg overgelegde brief concreet heeft aangevoerd wat de herkomst is van een gedeelte van die geldbedragen, terwijl het hof niet heeft gemotiveerd waarom in het licht van die brief onvoldoende concrete aanknopingspunten bestaan voor het verrichten van nader onderzoek door het openbaar ministerie naar (het moment van de totstandkoming van) de gestelde lening.

Het cassatiemiddel slaagt.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1153

Zaaknummer: 21/05205

Rechters: M.J. Borgers, A.E.M. Röttgering en F. Posthumus

Advocaten: R.A.J. Verploegh

Wetsartikelen: 420bis Sr

RECHTSPRAAK

Had de rechtbank het klaagschrift moeten opvatten als een klaagschrift ex artikel 552ab (oud) Sv?

Had de rechtbank het klaagschrift moeten opvatten als een klaagschrift ex artikel 552ab (oud) Sv?

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van de rechtbank dat de klager niet-ontvankelijk is in het beklag omdat het klaagschrift niet tijdig is ingediend. Daartoe wordt onder meer aangevoerd dat de rechtbank heeft miskend dat sprake is van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552ab (oud) Sv en de rechtbank daarom het klaagschrift ten onrechte niet-ontvankelijk heeft verklaard op de – aan artikel 552a Sv ontleende – grond dat het is ingediend op een tijdstip waarop drie maanden zijn verstreken sinds de vervolgte zaak tot een eind is gekomen.

De rechtbank heeft het klaagschrift dat strekt tot teruggave van het onder [betrokkene 1] in beslag genomen geldbedrag aan de klager opgevat als een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv. Dat oordeel is onjuist nu, mede gelet op het schriftelijk standpunt van het openbaar ministerie, ervan moet worden uitgegaan dat het doen van afstand van dit geldbedrag onderdeel is van een op de voet van artikel 74 Sr tussen [betrokkene 1] en de officier van justitie afgesloten transactie om strafvervolgning te voorkomen. Uit artikel 552ab Sv zoals dat luidde tot de inwerkingtreding van de Wet OM-afdoening, in samenhang met de overgangsbepaling in artikel XI van die wet, volgt dat artikel 552ab Sv ook in gevallen als deze van toepassing is gebleven (vgl. HR 29 maart 2022, ECLI:NL:HR:2022:457). Dat brengt met zich dat de rechtbank het klaagschrift had moeten opvatten als een klaagschrift in de zin van die bepaling. De termijn voor het indienen van zo'n klaagschrift is – kort gezegd – niet later dan drie maanden nadat de (gewezen) verdachte of de veroordeelde heeft voldaan aan de gestelde voorwaarden van de transactie om strafvervolgning te voorkomen, dan wel de klager daarmee bekend is geworden. Bij zijn oordeel over de ontvankelijkheid van het klaagschrift moet de rechter daarom ambtshalve onderzoeken of sprake is van een omstandigheid waaruit de in artikel 552ab Sv bedoelde bekendheid voortvloeit. De rechtbank heeft vastgesteld op welke datum [betrokkene 1] als verdachte aan de voorwaarden van de transactie heeft voldaan, maar de rechtbank heeft niet doen blijken te hebben onderzocht op welk moment de klager

daarmee bekend is geworden. De rechtbank heeft daarom het beklag op ontoereikende gronden niet-ontvankelijk verklaard.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1154

Zaaknummer: 22/04427

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijper

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 552a Sv en 74 Sr

RECHTSPRAAK

Kon het hof oordelen dat in de bewijsvoering genoemde ‘NN4’ de verdachte is?

Kon het hof oordelen dat in de bewijsvoering genoemde ‘NN4’ de verdachte is?

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van het hof dat (de in de bewijsvoering genoemde) ‘NN4’ de verdachte is. Daartoe wordt aangevoerd dat het hof de in bewijsmiddel 6 weergegeven mededeling van een verbalisant over zijn herkenning van de verdachte heeft gedenatureerd.

Het cassatiemiddel leidt niet tot cassatie. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 5 tot en met 13.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1152

Zaaknummer: 22/01374

Rechters: M.J. Borgers, M. Kuijer en T.B. Trotman

Advocaten: W.H. Jebbink

Wetsartikelen: 311 Sr en 350 Sv

RECHTSPRAAK

Volgt het bewezen verklaarde medeplegen van voorbereiding moord uit de bewezenverklaring?

Volgt het bewezen verklaarde medeplegen van voorbereiding moord uit de bewezenverklaring?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt dat het bewezen verklaarde medeplegen van voorbereiding van moord niet uit de bewijsvoering van het hof kan volgen.

Het hof heeft in zijn bewijsvoering gemotiveerd op grond waarvan naar zijn oordeel het ten laste gelegde medeplegen van voorbereiding van moord is bewezen. Dat oordeel geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting en is, in het licht van de door het hof gebruikte bewijsvoering en mede gelet op wat daarover is opgemerkt in de conclusie van de advocaat-generaal onder 12 tot en met 17 en 22 tot en met 27, toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De redactie, september 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1117

Zaaknummer: 23/02770

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en T.B. Trotman

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 359 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de bewezenverklaring van het medeplegen van voorbereiding van moord ontoereikend gemotiveerd?

Heeft het hof de bewezenverklaring van het medeplegen van voorbereiding van moord ontoereikend gemotiveerd?

Wenk

Het cassatiemiddel klaagt over de bewezenverklaring van het onder 2 ten laste gelegde medeplegen van voorbereiding van moord. Het voert daartoe aan dat het oordeel van het hof dat het (voorwaardelijk) opzet van de verdachte bij het voorhanden hebben van een peilbaken was gericht op moord ontoereikend is gemotiveerd.

Ten laste van de verdachte is onder 2 bewezen verklaard dat:

‘hij in de periode van 2 mei 2021 tot en met 12 mei 2021 te Amsterdam en te Diemen, tezamen en in vereniging met een ander, ter voorbereiding van het te plegen misdrijf waarop naar de wettelijke omschrijving een gevangenisstraf van acht jaren of meer is gesteld, te weten moord als bedoeld in artikel 289 van het Wetboek van Strafrecht, op [slachtoffer 1] , opzettelijk een peilbaken bestemd tot het begaan van dat misdrijf, voorhanden heeft gehad.’

Voor voorbereiding van een misdrijf als bedoeld in artikel 46 Sr is vereist dat met voldoende bepaaldheid blijkt op welk misdrijf de in die bepaling omschreven voorbereidingshandelingen en voorbereidingsmiddelen waren gericht en dat het opzet van de verdachte op het begaan daarvan was gericht (vgl. HR 21 september 2021, ECLI:NL:HR:2021:1258). Onder dit opzet is voorwaardelijk opzet begrepen (vgl. HR 7 juli 2009, ECLI:NL:HR:2009:BH9030).

Uit de bewijsvoering blijkt dat het hof heeft vastgesteld dat de verdachte en de medeverdachte [betrokkene 1] zich gedurende enkele dagen hebben beziggehouden met de uitvoering van een opdracht die bestond in het zoeken van [slachtoffer 1] en het voorhanden hebben van een peilbaken met als doel dat te plakken onder de door [slachtoffer 1] gebruikte auto, waarbij zij ervan uit zijn gegaan dat de achtergrond van die opdracht een financieel conflict betrof tussen [slachtoffer 1] en personen die zich bezighielden met het investeren in een cocaïnetransport.

Verder heeft het hof vastgesteld dat [betrokkene 1] de verdachte een goede vriend noemde, dat hij het met de verdachte over de opdracht heeft gehad en dat de verdachte op de vraag van [betrokkene 1] of hij wilde meedoen aan de opdracht, heeft geantwoord dat hij dat wilde. In dat verband heeft het hof onder meer ook vastgesteld dat de verdachte heeft verklaard dat degene die zij moesten vinden niet wilde betalen maar ‘wel stoer [deed] met geld op snapchat’ (bewijsmiddel 1), dat hij ‘weet dat het fout kan zijn als je een peilbaken moet plaatsen’ en dat hij het peilbaken in een brievenbus heeft gedaan omdat hij ‘niet met bewijsmateriaal gepakt wilde worden’ (bewijsmiddel 3).

Het hof heeft daarnaast overwogen dat voor een opdrachtgever in de zware drugscriminaliteit het heimelijk lokaliseren van iemand met wie een conflict bestaat en het heimelijk plaatsen van een peilbaken onder een door deze persoon gebruikte auto een beperkt aantal doelen kan hebben en dat één daarvan het mogelijk maken van een liquidatie is. In dit verband heeft het hof overwogen dat het een feit van algemene bekendheid is dat conflicten in de wereld van personen die zich bezighouden met het investeren in een cocaïne-transport gepaard kunnen gaan met zeer grof geweld, waaronder liquidaties. Het hof heeft geoordeeld dat de verdachte door – wetend van een conflict in de zware drugscriminaliteit als achtergrond van de opdracht en van de urgentie bij de opdrachtgever om bekend te raken met de locatie van [slachtoffer 1] – de opdracht tot het heimelijk plaatsen van een peilbaken onder de door [slachtoffer 1] gebruikte auto aan te nemen en uit te voeren, zonder vragen te stellen om zich ervan te verzekeren dat dit niet strekte tot voorbereiding van een moord, bewust de aanmerkelijke kans heeft aanvaard dat het plaatsen van het peilbaken onderdeel was van de voorbereiding van de moord op [slachtoffer 1].

Het oordeel van het hof dat het voorwaardelijk opzet van de verdachte was gericht op het begaan van de (door anderen uit te voeren) moord op [slachtoffer 1] is in het licht van de hierboven weergegeven feiten en omstandigheden toereikend gemotiveerd.

Het cassatiemiddel faalt.

De redactie, september 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1118

Zaaknummer: 23/02882

Rechters: V. van den Brink, T. Kooijmans en T.B. Trotman

Advocaten: M.A.C. de Bruijn

Wetsartikelen: 46 Sr en 359 Sv

RECHTSPRAAK

Heeft het hof de kosten juist berekend?

Heeft het hof de kosten juist berekend?

Wenk

Beoordeling van het tweede cassatiemiddel

Het cassatiemiddel richt zich tegen de toewijzing door het hof van de vordering van de benadeelde partij [slachtoffer] en de oplegging van de schadevergoedingsmaatregel. Het klaagt onder meer over de berekening door het hof van de door de verdachte gemaakte kosten.

Voor zover het cassatiemiddel hierover klaagt, slaagt het. De redenen daarvoor staan vermeld in de conclusie van de advocaat-generaal onder 15, 17 en 18.

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig.

Ambtshalve beoordeling van de bestreden uitspraak en beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het hof heeft de verdachte voor de jegens [slachtoffer] in de periode van 1 maart 2009 tot en met 31 januari 2015 gepleegde mensenhandel onder meer veroordeeld tot een vrijheidsbeperkende maatregel van drie jaren die inhoudt dat de verdachte op geen enkele wijze – direct of indirect – contact zal opnemen, zoeken of hebben met [slachtoffer].

Artikel 38v Sr voorziet in de mogelijkheid een vrijheidsbeperkende maatregel op te leggen. Deze bepaling is ingevoerd bij de Wet van 17 november 2011, *Stb.* 2011, 546 (Wet rechterlijk gebieds- of contactverbod), die op 1 april 2012 in werking is getreden. De invoering van deze bepaling houdt, in het licht van artikel 1 lid 1 Sr, een wijziging in van de toepasselijke regels van sanctierecht.

In aanmerking genomen dat het bewezen verklaarde feit, dat door het hof als één misdrijf is gekwalificeerd, mede vóór 1 april 2012 is begaan heeft het hof miskend dat genoemde bepaling buiten toepassing moet blijven (vgl. HR 23 januari 2018, ECLI:NL:HR:2018:79 en

ECLI:NL:HR:2018:80). De Hoge Raad zal de zaak in dit opzicht zelf afdoen en de oplegging van de vrijheidsbeperkende maatregel vernietigen. Dat brengt met zich dat bespreking van het eerste cassatiemiddel niet nodig is.

Naar aanleiding van de conclusie van de advocaat-generaal onder 27 tot en met 34 merkt de Hoge Raad nog het volgende op. De – mede hierboven aangehaalde – rechtspraak van de Hoge Raad houdt, voor zover hier van belang, in dat een voor de verdachte nadelige wijziging van de toepasselijke regels van het sanctierecht buiten toepassing moet blijven als het bewezen verklaarde feit één (voortdurend) delict betreft en dat feit mede voor de inwerkingtreding van die wijziging is begaan. In het geval dat de bewezenverklaring niet één, maar meerdere delicten omvat, zal per delict, mede aan de hand van de bewezen verklaarde periode, moeten worden vastgesteld of het feit (mede) voor dan wel na de inwerkingtreding van de betreffende wijziging is begaan. Hierbij is van belang dat, als sprake is van het verrichten van strafbare gedragingen gedurende een zekere periode, de beantwoording van de vraag of sprake is van één (voortdurend) delict dan wel meerdere delicten, mede wordt bepaald door de inrichting van de tenlastelegging en van de – op grondslag van die tenlastelegging aangenomen – bewezenverklaring, alsmede de wijze waarop de rechter het bewezen verklaarde kwalificeert. Bij de toepassing van de hiervoor genoemde rechtspraak gaat de Hoge Raad uit van de bewezenverklaring en de kwalificatie zoals deze door de feitenrechter in de bestreden uitspraak is opgenomen.

De Hoge Raad doet verder uitspraak nadat meer dan twee jaren zijn verstreken na het instellen van het cassatieberoep. Dat brengt mee dat de redelijke termijn als bedoeld in artikel 6 lid 1 EVRM is overschreden. Dit moet leiden tot vermindering van de opgelegde gevangenisstraf van 42 maanden.

De redactie, september 2024

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 10-09-2024

ECLI: ECLI:NL:HR:2024:1151

Zaaknummer: 22/01648

Rechters: M.J. Borgers, A.L.J. van Strien en M. Kuijer

Advocaten: J. Kuijper

Wetsartikelen: 38v Sr, 6 EVRM en 1 Sr